

ὁ λόγος κλίματος, ποτὲ δὲ ἐντὸς τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν δὲν ἀναφέρεται ὡς ὑπάρχον, ἰθαγενὲς ἢ αὐτοφυεῖς ἐν Δανίᾳ δένδρον, ἐὰν δὲ φυτευθῇ, πάλιν οὐδέποτε φθάνει ἐν πλήρει ἀναπτύξει· ἐνταῦθα ὁμως ἔχομεν Σητικὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ἡ ἐλάχιστη παλαίχθων, φυομένη ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Δανίας, καθορῶμεν δὲ ὅτι πραγματικῶς ὑπῆρξε καὶ παρῆλθεν ἱκανὸς χρόνος τοῦλάχιστον ὅπως ἐπιτραπῇ νὰ συμβῶσιν αἱ μεταβολαὶ ἐκεῖναι τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ κλίματος αἱ σήμερον ἀποκλείουσιν ὁλοτελῶς τὴν φυτεῖαν τοῦ δένδρου τούτου. Περιπλέον, ἐπὶ τῆς Σουηδικῆς παραλίας εὐρίσκονται ἐσπαρμέναι πλεῖσται καὶ μεγάλαι σωρεῖαι ὀστρέων ἅτινα ἐχρησίμευσαν ὡς τροφὰ ἰσχυρῶν πρὸ πολλῶν αἰώνων, ὡς μαρτυρεῖ ἡ θέσις αὐτῶν. Τὸ παραδοξότερον δὲ εἶναι ὅτι ἐπὶ τῶν Γερμανικῶν παραλίῶν οὔτε καὶ ἐν τῶν ὀστρακοδέρμων τούτων ἀπαντᾷται τὰ νῦν ζόν, ἐνῶ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλτικῆς ἀπαντῶνται μὲν, ἀλλ' εἰς μεγίστας ἀποστάσεις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, μακρὰν ἀπέχοντα τῆς θαλάσσης, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ βούλομαι καταδείξαι ὑμῖν εἶναι, ὅτι τὰ ὀστρεα ταῦτα εἰσὶν ἐκ τῶν ἐδωδύμων, τοῦτέστιν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν νηρίτων ἢ ἀναρίτων καὶ τῶν μυάκων κογχυλίων, ἅπαντα ἐντελῶς ἀνεπτυγμένα ὅταν ἐφαγώθησαν καὶ ἐσωρεύθησαν· σήμερον ὁμως τὰ ὀστρακα ταῦτα οὐδὲν ὡς τελεσφοροῦσιν ἐν τῇ Βαλτικῇ, διὸ τὰ λείψανα τῶν τοιούτων διαδηλοῦσιν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ὑδοκίμων καὶ ἀνεπτύσσοντο ἐντὸς τῶν ἀλυκῶν ἐκείνων ὑδάτων, ἡ δὲ μεγάλη αὐτῶν ἀρχαιότης μαρτυρεῖται περιπλέον, ὡς ἤδη ἀπεδείχθη, ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἀντικρυ παραλίαν, ἐνθα ἡ θάλασσα προχωρεῖ βαθμηδὸν καταδιωρόσκει τὴν ξηρὰν, κατεσύρθησαν ἐκ νέου οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ